

omanik oma saladust sellviisil tema eest varjata püidis.

"Jah!" vastas see, — just mitte ilma punostamato, — "ma saatis oma kallimad asjad kõik Pariisi."

"Seda tegite Teie våga hästi", ütles kindral naerdes ja murdis kõne katki.

Aga lossiproua ei mõelnud sest kõnest mitte head. Ta oli sõõgiajal kindrali hoolega tähele ponnud ja tema näujumest märkinud, et tol midagi südame peal oli. Sest arwas see mõistlik naesterahwas üsna õieti, et tema ja ta abihaasa saladus áraantud on.

Bana Fleury peale oli ta nii våha mõelnud, et ta tema enesele oma muret kurtis ja temalt küsits, kas ta mitte ei teaks arwata kust see aži on våjalainud.

"Seda võib kergeste arwata", vastas see; "seal on Penjamin, kelle überajamisest ma Teile juba sagedadste olen ráákinud, kelle eest ma Teid ise armuline proua, tihti olen maanitsenud, see pistab ennast, kui tal aga üks minut aega ülejääb, lohe kindrali adjutanti

juure, joob selle teendritega, ja ma tahab oma pea peale kihlavedada, see on meie saladuse áraannud."

Weel sellsamal öhtul andis proua oma abihaasale nõuu, kohaliku kohtuametnikku kutsuda, Penjamin kõvaste läbi usutada, ja siis — kuidas ta ise heaks arwab — kas teda veel pidada, ehit silmapilk lossist ja selle páralt olewast külast vålja ajada.

Mii sundis ka. Penjamin kuulati üle, tehti súialuseks ja saadeti ára.

Muid läksid mõned páewad rahuga mõõda. Kindral ega tema adjutant ei võinud ühe teendri puudumist nii suure pere seas mitte märgata, siiski ütles esimene, kui ta kord sõõgi járel, majahárta ja prouaga lossi-aedas jalutas ja need tema lahkid wiisisi küttsid.

"Noh, siis tahassis ma Teile ka ühte jádavat málezuse märki, enese ja oma rahva peale, mahajätta. Mis Teie arvate, kui ma Teile ühte puud siia Teie aeda istutaks, mis Teile ja Teie ormsa sugukonnale tulevail páimil, ikka seda táhtsat aega meeletuletaaks?"